

L'AUTOR

Natural de Cornudella de Montsant (1964) i resident a Tortosa, Jesús M. Tibau és un especialista en relats breus, recollits a *Tens un racó dalt del món* (2001), *Postres de música* (2005) (Premi Marià Vayreda), *El vertigen del trapezista* (2008), i *Una sortida digna* (2009) a més de nombroses participacions en reculls col·lectius. L'any 2009 publica el poemari *A la barana dels teus dits*. El seu bloc Tens un racó dalt del món guanya el Premi Blocs Catalunya de Literatura 2009. Des de març de 2010 presenta un programa de televisió literari a Canal 21.

I UN COP DE VENT ELS DESPENTINA

Amb el cinquè recull de relats, Tibau continua una estreta relació amb el gènere, i aprofundeix en la capacitat de síntesi pròpia del seu estil. *I un cop de vent els despentina* ens presenta històries senzilles, capaces de despertar-nos emoció i tendresa en poques línies, o un somriure de complicitat.

De vegades, la vida sacseja els personatges de dalt a baix; d'altres, més sovint, pren forma de cop de vent que no els fa caure, només els despentina i ens fa reflexionar sobre el sentit de tot plegat.

El títol del llibre fou escollit per votació per seguidors/es del seu blog.

Més informació:

<http://jmtibau.blogspot.com>
www.escriptors.cat/autors/tibaujm
www.cossetania.com

I UN COP DE VENT ELS DESPENTINA DE JESÚS M. TIBAU

BADAR

CONTE INCLÒS AL RECURLL

Bada, estranyament hipnotitzat pels moviments dels operaris que obren una rasa a la vorera. Un motociclista és a punt de caure a terra a causa de la brusca maniobra d'una furgoneta; una dona gran, d'uns seixanta anys, es guanya una pitada quan travessa el carrer amb el semàfor vermell (fa temps que no té les cames de quan era jove); els núvols, empesos pel vent, avancen prenent formes estranyes. Però res no destorba l'atenció de la pala que cava, del munt de terra que creix al costat. És com si, de sobte, l'agenda atapeïda de tots el dies deixi d'oprimir-li el pit, i el rellotge ja no compti. No pateix per fer tard a la reunió de les onze, ni per l'informe pendent que li reclama de fa mesos el Departament de Personal. No recorda l'últim cop que es va permetre un luxe així: perdre el temps.

Tot i la falta de pràctica, o precisament per aquest motiu, nota que el cos ho agraeix, i sent un benestar especial que li relaxa els músculs, com l'aigua tèbia. Imagina que podria acostumar-s'hi fàcilment, i un pensament que el travessa de dalt a baix l'espanta: i si ha estat equivocat tots aquests anys? Podria donar-se el cas que, malgrat ser un expert en inversió de

capital, no hagi sabut treure rendibilitat al seu temps en tot allò que importa. Potser s'ha fixat massa en la pastanaga que li han posat sempre al davant, i s'ha perdut el paisatge. Sembla una estúpida que hagi calgut concentrar-se en un pic que puja i baixa, en la suor que rellisca pel front del manobre, per veure-ho tot més clar.

Els segons cauen l'un darrere l'altre, sense empentes ni presses, i les imatges giren com un calidoscopi de colors: els ulls tristos de sa mare, després d'una curta visita dos cops l'any; els retrets de la seva dona, que sempre li reclama una mica més d'atenció; els ulls closos dels fills, quan els troba adormits en arribar a casa, sempre massa tard... L'amoïna haver estat cec tots aquests anys, i el molt que hauria pogut gaudir amb un temps mínim per rumiar, només el que es tarda en trobar una avaria a la xarxa municipal d'aigua. Dóna gràcies per l'impuls que l'ha fet aturar-se avui aquí, darrere d'una tanca d'obres, i que li permetrà reconduir la vida.

No entén com ha estat possible el miracle. Ell, que sempre va atabalat pel carrer, sense fixar-se en res que l'envolta, deturat en aquesta

cruïlla amb la companyia d'una colla de jubilats que no perden detall de l'obra. Comença a mirar-se'ls detingudament: uns pocs cabells blancs que surten davall d'un gorra (encara fa una mica de fred i se'ls deu gelar la calba); dentadura postissa alguns, ulleres la majoria; uns amb el diari sota el braç, altres, una barra de mig; però tots amb la tranquil·litat a la cara de la feina feta. Són persones estranyes, però als seus ulls hi veu quelcom de familiar.

Llavors, una errada de càlculs dels operaris ho fa esclatar tot. La canonada d'aigua es troba a menys profunditat que la prevista, i un cop de pic definitiu provoca un esvoranc que fa saltar un broll d'aigua de tres metres d'alçada. Tothom crida i fuig corrents, en un intent inútil de protegir-se de la pluja sobtada. Enmig de la disbauxa, recobra el sentit dels dies i la memòria que, de tant en tant, se li'n va. No, avui no fa tard a la feina, ni ahir tampoc. Ja fa deu anys que està jubilat, i cada matí surt de casa amb l'esperança d'oblidar els armaris mig buits, la pols de les lleixes o la tele engegada quan es queda adormit, perquè ningú l'apaga.

Si es queda gaire temps aquí, plantat a la vorera, mullat, agafarà un calapàndria.